

πρὶν κινήσῃ, τροφὴν τινά, ἣ ὁποία τοῦ ἦτον ἑτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἶδε κανένα τῆς οἰκογενείας, ἑωσοῦ, φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρτήρησε τὸν οἰκοδεσπότην βασιτάζοντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑποστηρίζοντα τὰς πατητρίας, ὥστε αὐτὸς νὰ ἀναβῇ, — τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν Ἀράβων γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις. Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῆν ὁ Ἀσσοῦνας, καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενόδοχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρὸν ἄσπονδον, ὁποῖος αὐτός. 'Εχθὲς βραδύ, εἶπε, 'διηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μ' ἀνεκάλυψες τὸν φονέα τοῦ πατρός μου. 'Εδῶ κείνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς σου, (τὰ ὅποια τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς,) 'ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὥμοσα πολλάκις, εἰς ἐπ' ἡκὸν τῆς οἰκογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἔνδ' ἡμέρῃς τοῦ φονέως τοῦ αἵμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου. 'Ο ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πᾶραντα δὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ θέλω σὲ διώξω, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπως, κατ' ἐντυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐζήτησε καὶ ἤρρεν εἰς αὐτὴν ὑπεράσπισιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλαι ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρέπει νὰ μὲ θεωρῇς ὡς ἀποφασισμένον νὰ σὲ ἀφανίσω, εἰς ὁποιονδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὁποιονδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμνωθῶμεν. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῇ ἐμέ· τοῦ ἐνός μας ἢ καὶ τῶν δύο ἢ ζωὴ εἶναι χαμένη, ἂν ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίῃ τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, ἔ' ἀπεχωρίσθησαν. 'Ο Βέν δὲ Ἀσσοῦνας, ὠφελήθεις ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτά ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἀραβος, ἐφθασεν εἰς τοῦ Βέν τὸ στρατόπεδον ἐν καιρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἤλθε τόσον σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἔκρινεν ἀσφαλές. — Ἦτο μὲν αὕτη παράδοξος φιλοξενία· πλὴν πᾶς Ἀραβὴς ἤθελε πράξειν ὁμοίως εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

ΚΑΘΩΣ τὸ ῥόδον σύγκειται ἀπὸ ἀνθη τὰ γλυκύτατα, καὶ ἀκάνθας τὰς πλέον ὀξείας· καθὼς οἱ οὐρανοὶ ποτὲ μὲν εἶναι καθαροὶ, ποτὲ δὲ σκοτισμένοι, ἀμοιβαίως θυελλώδεις ἔ' γαλήνιοι· παρόμοια τοῦ ἀνθρώπου ὁ βίος εἶναι ἀναμιγμένος μὲ ἐλπίδας καὶ φόβους, μὲ χαρὰς καὶ λύπας, μὲ ἡδονὰς καὶ μὲ πόνοους.

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ.

'ΕΧΕΙ τὸ ψεῦδος ἑκτασιν μεγάλην ἔ' πολλήν. Πολιτεύεται εἰς τὴν ἀγορὰν, κατοικεῖ εἰς τὰ ἐργαστήρια, ἐμβαίνει εἰς τὰς οἰκίας, εἰσέρχεται εἰς τὰς αὐλὰς τῶν βασιλέων καὶ μεγιστάνων, παραστέκεται εἰς τὰ κριτήρια· ὅπου καὶ ἂν σταθῇ, ἐκεῖ εὐρίσκει ψεῦδος· προχωρεῖ καὶ ἕως τοῦ ἁγίου βήματος· διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἱερωμένοι ἀνθρώποι ἐνίοτε ψεύδονται. Τὸ ψεῦδος ἐξέρχεται ἐξ ἐνὸς στόματος, καὶ καταντᾷ εἰς μύρια· τὸ ψεῦδος λέγεται, γράφεται, τυποῦται· εἰς τὰ βιβλία, ἀναγινώσκεται, διέρχεται ἐκ πόλεως εἰς πόλιν, περιέρχεται εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Ὅθεν τίς δύναται νὰ περιγράψῃ ἢ νὰ διηγηθῇ πόσῃν βλάβῃν προξενεῖ τὸ ψεῦδος;

Αὐτὸ βλάπτει καὶ τὸν λέγοντα, ζημίαν προξενεῖ ἔ' εἰς τὸν ἀκούοντα. "Ὅστις λαλεῖ τὸ ψεῦδος, ἐκεῖνος γίνεται μισητὸς, ἄτιμος, ὑποπτος· ζητεῖ δάνειον, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν ἐμπιστεύεται· ὑπόσχεται, ἀλλ' οὐδένα πείθει· γράφει ὁμολογίαν, ἀλλὰ καθεὶς διστάζει. Καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐνλοτε λέγει ὁ ψεῦστης, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν πιστεύει. Τὸ ψεῦδος πολλάκις εξαφανίζει ὁλοκλήρους πόλεις, ἔ' ἄνω κάτω στρέφει κραταιὰς βασιλείας· ἐχθρεύει τοὺς φίλους, ταραττεῖ τὴν συγγένειαν, χωρίζει τὰ συνοικέσια· τὸ ψεῦδος σχίζει καὶ εξαφανίζει καὶ αὐτὰ τῆς Ἐκκλησίας τὰ μέλη. — ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝ.

ΔΕΝ φοβοῦμαι νὰ εἶπω ὅτι ὁ Δημοσθένης μὲ φαίνεται ἀνώτερος τοῦ Κικέρωνος. Κάνεις βέλβαια δὲν θαυμάζει τὸν Κικέρωνα, ὡς ἐγώ. Λαμπρύνει ὅτι καὶ ἂν ἐγγίξῃ· εἶναι δόξα τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου· μεταχειρίζεται τὰς λέξεις, ὡς ἄλλος οὐδεὶς· μεταμορφώνει τὸ πνεῦμα τῆς, ὅπως θέλῃ· εἶναι σύντομος ἔ' σφοδρὸς, ὅταν θέλῃ, ἐναντίον τοῦ Κατιλίνα, τοῦ Βήρρου, τοῦ Ἀντωνίου. Μ' ὅλα ταῦτα, φαίνεται καλλωπισμὸς τις εἰς τὴν ὁμιλίαν του· καὶ ἡ θαυμαστικὴ του τέχνη δὲν κρύπτεται παντάπασι. "Ὅταν λαλῇ ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πολιτείας, οὐτ' αὐτὸς λησμονεῖ τὸν ἑαυτὸν του, οὔτε τοὺς ἄλλους ἀφίνει νὰ τὸν λησμονήσωσι. 'Ο Δημοσθένης ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἔξω ἑαυτοῦ, ἔ' παρὰ τὴν πατρίδα ἄλλο δὲν βλέπει· ἔχει κάλλος χωρὶς ποσὼς νὰ συλλογίζεται περὶ κάλλους· ἀνώτερος παντὸς ἐπιδεικτικὸῦ θαυμασμοῦ, μεταχειρίζεται τοῦ λόγου τὸ χάρισμα, ὡς ἄνθρωπος μέτριος τὰ φορέματα διὰ τὸ σκεπάζεσθαι. Βροντᾷ, ἀστράπτει, σύρει πάντα ὡς χείμαρρος· κανεὶς δὲν λαμβάνει καιρὸν νὰ τὸν κρίνῃ· ὁ νοῦς ἀφιερώνεται ὅλος εἰς τὰ πράγματα,

περὶ τῶν ὁποίων λαλεῖ, καὶ ὄχι εἰς τοὺς λόγους. Τὸν χάνεις ἀπὸ τὴν ὕψιν σου· δὲν βλέπεις ἄλλο παρὰ τοῦ Φιλίππου τὰς ἀρπαγὰς. Μεγάλην ἡδονὴν λαμβάνω, ἀναγινώσκων τοὺς δύο τούτους ῥήτορας· πλὴν ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἡδύνομαι τόσον εἰς τὴν θαυμαστὴν τέχνην καὶ μεγαλοπρεπῆ ῥητορείαν τοῦ Κικέρωνος, ὅσον εἰς τὴν ῥαγδαίαν ἀπλότητα τοῦ Δημοσθένους.—ΦΕΝΕΛΩΝ, κατὰ τὴν μετάφρασιν ΒΑΜΒΑ.

ΗΑΙΚΙΑ ΔΕΝΔΡΩΝ.

ΥΠΆΡΧΕΙ εἰς τὴν Ἀγγλίαν δρύς τις, τὴν ὁποίαν ὑποθέτουν οἱ βοτανολόγοι 1500 χρόνων ἡλικίας. Εἰς τὸ χαμηλότερον αὐτῆς μέρος, εἶναι ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι πῆχεις τὴν περιφέρειαν· ἐντὸς δὲ εἰς τὸ κοῖλον τοῦ στελέχους, πλησίον τῆς γῆς, σχεδὸν δεκατρεῖς.—Ἄλλη τις ἔχει κοιλότητα τόσον εὐρύχωρον, ὥστε μακρὸν χρόνον ἦτο ταύρου τινὸς ἀγαπητὸν καταφύγιον· ἄλλοτε εἴκοσι ἀνθρώποι, νέοι καὶ γέροντες, ἐσκεπάσθησαν ἐντὸς τῆς· καὶ μοσχάριόν τι κλεισθὲν ποτὲ αὐτοῦ, δάμαλις διετῆς ἐμβῆκε νὰ τὸ βυζάσῃ· ἔμενε δ' ἀκόμῃ ἀρκετὸς τόπος ἐντὸς τοῦ στελέχους διὰ ν' ἀμελχθῇ. Τὴν ἡλικίαν ὑποθέτεται τὸ δένδρον τοῦτο χιλιετές.—Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβος ἐπενοῦσε ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἀλιέως Ἀρὺν, δεκαεπτὰ μίλια ἀπέχουσαν τοῦ Λονδίνου, ἐκβῆκεν ἐξ αὐτῆς διδάσκαλός τις καὶ πληθὺς μαθητῶν με δρυῖνους στεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ διεσκεδάσαν τὸν βασιλέα με λόγον. Ὑπάρχει δὲ καὶ παράδοσις, ὅτι ἐφυλάχθησαν ποτὲ εἰς ταύτην δεκατρεῖς ἄνδρες ἐφιπποί.

Φημιῖται δικαίως εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ Δρύς τῆς Ἀλλονβίλλας, τὸ κάτω μέρος τῆς ὁποίας μετεμορφώθη εἰς παρεκκλήσιον, δύο ἡμισυ ἢ τριῶν πηχῶν τὴν διάμετρον, ἐπιμελῶς στρωμένον καὶ περισιανιδωμένον, προσφυλαττόμενον δὲ ἀπὸ σιδηρᾶν πύλιν. Ὑπεράνω καὶ πλησίον τοῦ ναΐσκου εἶναι μικρὸς κοιτῶν, περιέχων κραββάτιον· φέρει δὲ εἰς αὐτὸν κλίμαξ, ἣτις στρέφεται περὶ τὸ σῶμα τοῦ δένδρου. Καιροὺς τινὰς τοῦ χρόνου ἱερουρεῖται ἡ θεία λειτουργία εἰς τὸν ναΐσκον τούτον. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στελέχους εἶναι κτισμένον κωδωνοστάσιον, ἐπάνωθεν τοῦ ὁποίου στέχει σιδηροὺς σταυρός. Ἡ δρύς αὕτη πρέπει νὰ ἴδῃ τοὐλάχιστον ὀκτακόσια ἢ ἑνεακόσια θέρη.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΟΠΤΑΣΙΑ.

ΕΘΕΛΟΘΡΗΣΚΟΣ τις, κατὰ τὰς πρώτας αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκλεξεν ὡς κατοικίαν αὐτοῦ σπήλαιον τι τῆς Ἀνω Αἰγύπτου, ὅπου ἔργον

μοναδικὸν εἶχε νὰ προσεύχεται πρωΐ, μεσημέριον, καὶ ἑσπέρας, νὰ τρώγῃ ἀπὸ τοὺς φοίνικας δένδρων τινῶν εἰς τὴν γειτονίαν, καὶ νὰ πίνῃ ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου. Ἰκανὸς καιρὸς ἐπέρασε τοιουτοτρόπως· ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἐβαρύνθη τὴν ζωὴν ὁ ἐρημίτης, καὶ ἤρχισε νὰ δέεται προθυμότερα.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, ἔπεσεν εἰς ὕπνον βαθύν, καὶ ἶδεν εἰς τὸνειρον αὐτῷ ἄγγελον, ὅστις τὸν ἐπρόσταξε νὰ σηκωθῇ, νὰ κατακόψῃ ἐν ἀπὸ τὰ πλησίον δένδρα, καὶ νὰ κατασκευάσῃ σχοινίον ἀπὸ τὰς ἴνας του· μετὰ τὴν τελείωσιν δ' αὐτοῦ, ὁ ἄγγελος ἤθελε τὸν φανῆν ἄλλιν. Ὁ ἐρημίτης ἐξύπνησε, καὶ πάραυτα ἐβάλθη εἰς τὸ νὰ ὑπακούσῃ τὴν ὁπτασίαν.

Πολλὰς ἡμέρας περιήρχετο ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ζητῶν ἄξινην· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς ὁδοπορίας αἰσθάνετο εὐδαιμονέστερος παρ' ὅσον εἶχε σταθῇ διὰ πολλὰ ἔτη. Αἱ προσευχαί του ἦσαν τώρα σύντομοι μὲν καὶ ὀλίγαι, ἀλλ' ἀναμφιβόλως πλέον εὐπρόσδεκτοι, ἐπειδὴ ἦσαν πλέον ἐνθερμοὶ καὶ ἐγκάρδιοι.

Ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν ζήτησιν τῆς ἄξινης, κατέκοψε τὸ δένδρον, καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἐπιμελείας ἠτοίμασε τὰς ἴνας πρὸς κατασκευὴν τοῦ σχοινίου· ὑπερον δὲ ἀπὸ καθημερινῇ ἐνασχόλησιν διαφόρων ἐβδομαδῶν, ἐτελείωσε τὸ προσταχθέν.

Ὁ ἄγγελος ἐφάνη πάλιν τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸν ἐρημίτην, ὡς ὑπεσχέθη, καὶ τὸν ὡμίλησεν οὕτω· Ὡς νῦν βαρύνεσαι πλέον τὴν ζωὴν, ἀλλ' εἶσαι εὐδαίμων. Ἐξέυρε λοιπὸν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔγινε δι' ἐργασίαν· εἶναι δὲ χρεὸς του καὶ ἡ προσευχή· τὸ ἐν, ὡς καὶ τὸ ἄλλο, εἶναι οὐσιώδεις εἰς τὴν εὐδαιμονίαν του. Σηκώσου τὸ πρωΐ, λάβε τὸ σχοινίον, περιζώσου με αὐτὸ, καὶ ἐξελθε εἰς τὸν κόσμον· ἄς σοῦ ᾔῃαι δὲ πρὸς ἐνθύμησιν τοῦ τί ζητεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις θέλει νὰ εὐδαιμονῇ ἐπὶ τῆς γῆς.

ΚΥΡΙ'Α τις, ἐρωτηθεῖσα διατί τόσον ἐνωρίς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, Ἀδελφί, ἀπεκρίθη, μέρος τῆς θρησκείας μου εἶναι νὰ μὴν ἐνοχλῶ τὴν θρησκείαν τῶν ἄλλων.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ τινὲς ἄθεοι, ἐπειδὴ πρῶτον ὑποπίπτουν εἰς τὴν κακοήθειαν· καὶ ἀμφιβάλλουν περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπειδὴ μισοῦν νὰ ὑπακούωσι τὰς ἐντολάς του.

ΚΑΜΝΟΜΕΝ νόμους, ἀλλ' ἀκολουθοῦμεν τὴν συνήθειαν, εἶπεν Ἀγγλὶς· περίγλιμος.